

Նմաբարութիւնս հեռագրով լիազօրութիւն տուեց իւր աշխատակից պ. Ստեփան Գաբրիէլեանին մասնակցել Պետերբուրգում ռուսական, մամուլի աշխատակիցների համաժողովին:

Կիւրակի, ամսոյս 3-ին Կովկասեան գիւղատնտեսական ընկերութեան դահլիճում Հայոց նախկին հրատարակչական ընկերութեան նախագահի նախաձեռնութեամբ տեղի ունեցաւ մի խումբ գրագէտների ժողով, խորհրդակցելու թէ ինչպէս կարելի է վերաբանալ այդ ընկերութիւնը առաւել լայն հիմունքների վերայ և ժամանակիս համապատասխան ծրագրով, ժողովը միաձայն ընդունեց հրատարակչական ընկերութեան կարևորութիւնը և նշանակելով մի մասնաժողով՝ յանձնեց նորան կազմել մի նոր կանոնադրութիւն, ի նկատի ունենալով թէ հինը և թէ ներկայ ժամանակի պահանջները և Զատկից յետոյ ներկայացնել ժողովի քննութեան, որից յետոյ կառաջարկուի ի հաստատութիւն ուր որ հարկն է:

Քանի որ ժողովի նախաձեռնողը նախկին հրատարակչական ընկերութեան վարչութիւնն էր, մենք սպասում էինք, որ այդ վարչութիւնը նախ քան ընկերութեան վերաբացման խնդիր առաջարկելը, պարտք կհամարէր ներկայացնել ժողովին ընկերութեան վերջնական հաշիւը, որ ընկերութեան փակման ժամանակ զլացել էր նա տալ անդամներին և մինչև այսօր մութ մնաց այն խնդիրը, թէ իրօք այնքան գոյք յանձնուեցաւ Երեւանի Հայ թեմական դպրոցին, որքան որ ըստ հաշուի հասնելու էր, թէ աւելի կամ պակաս: Մենք դարձեալ կսպասենք:

Մեծ. տ. Եղիսաբէդ Յարութիւնեանը ի յիշատակ իւր հանգ. դստեր օր. Մարիամ Յարութիւնեանի ուղարկել է խմբագրութեանս 10 ռուբլի, որից հինգ ռ. Բագուի արկածեալների և հինգ ռ. Զխարի հրկիզելոց օգտին: Նմաբարութիւնս առաջին 5 ռ. ուղարկեց Թիֆլիսի պ. Քաղաքագլխին և վերջինը թեմիս ս. Առաջնորդին:

ՆԱՄԱԿ ԵՐԵՒԱՆԻՑ

Մրանից մի տարի առաջ մեր քաղաքում մի օրիորդի նախաձեռնութեամբ կազմակերպուել էր վերին աստիճանի համակրելի և հանրօգուտ մի գործ, — ժողովրդի աղքատ և հասարակ դասի համար պարբերաբար տալիս էր հանրամատչելի և

էժանացրած մուտքով ներկայացումներ: Թէ որքան նա ծառայում էր իւր նպատակին և հետաքրքրում ժողովրդին, դորան ապացոյց էր այն հանգամանքը, որ ներկայացման դահլիճում, նոյն իսկ կանգնելու տեղ անգամ դժուար էր լինում ճարել: Եւ այդ գործը, որ իւր սկսելու օրերումն այնքան դժուար էր թւում և անիրագործելի մի բան, մի երկու ներկայացումից յետոյ արդէն տուեց յաջողութեան և գործի յարատեւութեան շօշափելի գրաւականներ:

Բայց այդ գեղեցիկ գործը սահմանափակուեց միայն մի բանի ներկայացումներով և այս տարի իսպառ չհղաւ, որովհետեւ դործը ստեղծող, նրա նախաձեռնող ու ղեկավար օրիորդը գնաց ուսումն շարունակելու, իսկ նրան փոխարինող չհղաւ: Արդեօք այդպէս չէ, որ մեզանում հասարակական գործերից շատերը առաջ են դալիս, կեանք են ստանում անհատական ուժերի քրտնաջան աշխատանքների, նրանց աննկուն կամքի շնորհիւ: Հըացաւ ասպարիզից այդ մարդը, այդ կորովի ուժը և գործը կանգ է առնում, մեռնում է, շարունակող չկայ: Գործը ընդհանրութեան սեպականութիւն չի ճանաչում: Այո, մեր շրջապատը այդ կողմից ամայի է և անհամբոյր: Մեր կեանքը մեզ չի տալիս մեր հասարակական գործերում ընդհանուր ուժերով գործելու և դրականապէս հետաքրքրուողների մեծ բազմութիւն: Թողնելով անհատների ուսերի վրայ հասարակական գործի ամբողջ ծանրութիւնը, որտեղ նրանցից պահանջում է չափազանց մեծ զոհողութիւններ նիւթական, բարոյական ու ֆիզիքական ուժերի: չափազանց լարումն, բնականաբար շատ կարճ ժամանակում սպառում են—և ասպարէզը մնում է դատարկ, մինչև որ ժամանակը կծնի մի նոր անձնազոհ անհատ:

Մեր կեանքի այդ՝ բնական օրէնքների շարքն անցած յատկութեան շնորհիւ, այսօր մեզանում կանգ է առել ժողովրդական էժանագին ներկայացումներ տալու համակրելի գործը և վերսկսելու, շարունակելու միտքը, նախաձեռնող օրիորդի ընկերների և ընկերուհիների մտքով անգամ չի անցնում:

ԴԻՏՈՂ